

Leeftijd krijgt nog geen vat op het schaakbrein van Renet

SCHAKEN

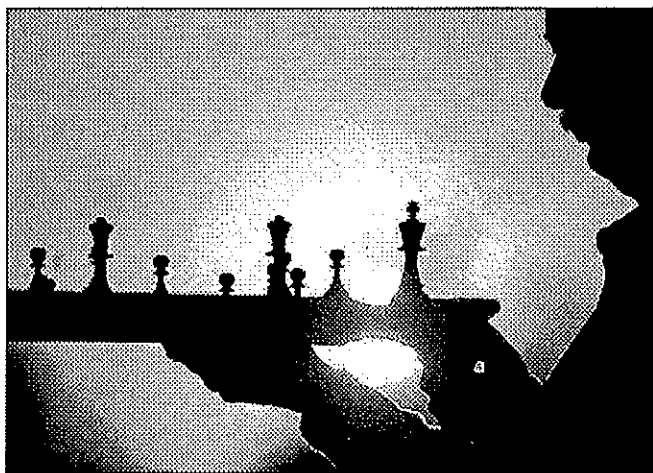
DOOR FRANS DREISSEN

Een schaker is een introvert mens. Als hij zegeviert veert hij niet gelijk op van zijn stoel, maar neemt hij waardig de handdruk van zijn verslagen tegenstander in ontvangst. Hij juicht slechts van binnen. Het is de kunst om niets te laten merken, om de emoties te allen tijden te beheersen. Maar na de slotpartij van het LK was de ontlasting bij Jacques Renet (47) toch intens groot. „Ik was blij. Heel erg blij.”

Verlossing en bevrediging. Het toernooi was zwaar, het ritme van twee partijen op een dag slopend. Maar toen de optelsom eenmaal was gemaakt en de titel binnen, was er ook de zo verlangde bevestiging. „Ik ben nog niet afgeschreven.” Gemotiveerd tot in de puntjes van zijn tenen sloeg Renet zich er krijshafstig doorheen. Eén nederlaag slechts. „Een verdiende.” Tegen Venloonaar Henk van Gool. „Ik was fysiek en mentaal niet honderd procent”, bekent Renet ruiterslijk. Eenmaal ook moest hij het punt om dezelfde reden delen.

Overall de beste. De achtste titel. Was het ijskoude, verbiufende zelfverzekerdheid of was het geluk? Renet, softwareprogrammeur van professie, zegt dat zijn analyses van de 'vijand' de doorslag hebben gegeven. „Mijn sterke punt is de grote vechtersmentaliteit. Ik kan mijn zenuwen goed in bedwang houden en durf risico's te nemen. Door mijn tegenstanders

Schaken is opruimen. Vereenvoudigen. Andermans meubilair zodanig van het bord vegen dat er voor de tegenstander niks anders rest dan te capituleren. Jacques Renet ontpopte zich afgelopen weekeinde weer eens als de beste 'verhuizer' van Limburg.

Jacques Renet, opnieuw een jaar Limburgs beste schaker.
foto Peter Schols/DDL

onder druk te zetten, weet ik ze te overklassen.” Er zijn spelers die hun tegenstrever beloeren, hem bespeulen. Er zijn er ook die puur tegen het bord vechten. Renet wil vooral spanning op de velden. Strijd. Wat dat betreft betreurt hij dat een deel van de Limburgse top het LK links liet liggen. „Ze zullen er hun redenen voor hebben, net zoals ik die de afge-

lopen jaren had. De een kiest misschien voor zijn gezin, de ander blijft weg omdat hij iets te verliezen heeft.” De uitdaging was er niet minder om. „Elke wedstrijd willen winnen. Ik speel niet voor het prijzengeld of voor de eer, maar vooral omdat ik graag schaak. Dit keer heb ik aan het LK deelgenomen omdat het hele gezin achter me stond. Mijn vriendin

heeft me overgehaald om weer eens een keertje mee te doen.” In 1975 stond Jacques Renet in Limburg al aan de top. Veertigste op de nationale ranglijst met 2260 punten. Hij had kunnen kiezen voor een ongewis avontuur in het profmetier. „Je kan je hele leven wel inventief zijn, maar als je voor heel hard werken karig wordt beloond en ook nog eens je hobby's moet opgeven, dan is me dat die profstatus niet waard.” Renet bleef dus amateur, maar op een zeer bestendig niveau. Anno 2003 staat hij als 272ste op de nationale ranking met 2211 punten.

Volgens Renet heeft de inflatie toegeslagen in de schaaksport. „Mijn rating is amper gedaald, terwijl ik niveau's minder speel. Vroeger scoorde ik tegen meesters circa 50%, nu mag ik blij zijn als ik één uit drie win.” Acht titels, zes tweede en twee derde plaats. Het palmares van Renet is nochtans opmerkelijk. De laatste titel was alles behalve een deja-vu. „Elk kampioenschap heeft zijn eigen glans.” De laatste zal zeker worden herinnerd als een soort bevestiging. „Schaken kun je blijven doen van je achtste tot en met je tachtigste. Maar leeftijd maakt wel degelijk wat uit.” Leeftijd heeft op het schaakbrein van Jacques Renet echter nog geen vat gekregen. „Het was leuk, ik heb genoten maar snak ook weer naar een beetje rust”, aldus Renet, die besloot met het prijzengeld - 115 euro - meteen maar eens de borden te laten dansen in een goed restaurant.

12-12-03